CELE DE PE URMĂ

CRISTI V. ANDREI

CRISTI V. ANDREI

CELE DE PE URMĂ

©2025 toate drepturile rezervate

a scrie într-o limbă pe cale de dispariție

este un act de încredere în idei, a căror energie

nu este indiferentă psihicului universal,

oricare este limba în care sunt exprimate.

aspectul estetic este pur subiectiv și se pierde

asemenea înfățișării celui decedat

1

dacă de sticlă ființe ar fi

-transparentă-

soarelui razele le-ar însăila

sufletele unul cu altul

repetând strălucirea

veselei olandeze din secolul șaptesprezece

halucinând închisorile 'n cuiburi ale libertății

ispășindu-și iluziile

2

i-au pus degete lungi, fine, de bambus

să fie frumoasă sperietoarea de ciori

"estetica urâtului"

a fost scrisă de cineva fără vreun complex sau

nevoia unei perechi de ochelari de vedere

cei care poartă haine secondhand sau contrafăcute

mai degrabă ajung în paradis decât

cei care intră 'n magazinele de lux

o vorbă din bătrâni spune că veșnicia s-a născut la sat

azi, satul e davos, pentru că,

la fel ca steaua polară, satul

migrează pe cerul istoriei

dacă n-ai observat până acum -

cuvintele de mai sus

sunt copiate dintr-un fluturaș electoral.

tu cu cine votezi?

3

în coșul cu mure și fragi
s-a cuibărit un vânt siberian.
în dicționar, cuvântul "nădragi"
îmbracă pe "mitocan"

aroma fructelor de pădure
e congelată în pungi sanitare
pe care cuvinte recită obscure
mesaje umanitare

coșul cu mure și fragi
se vinde la colț de stradă -
un cadou drăguț celor dragi
la un preț de pomană

4

când oglinzile 's măști

anonimatul se repetă 'n ecou

sentimentele se confundă

memoria și-o pierd

împrăștiată mai apoi

în măștile făcute cioburi

bune doar pentru uitat într-o eclipsă de soare

la sfârșitul căreia nu mai e nimic de făcut

așa cum va fi fost în ziua a șaptea a facerii

5

(dichtung und wahrheit)

pe malul privirii

o alta, în așteptare -

undița să tresară,

să ducă acasă

ceea ce alții nu au văzut

în acele adâncuri

și-n adormire

în vis se întorc

peisaj și întâlnire

fără de seamă -

privire inundă

privirea din margini

6

fructe putrede îndulcesc limba, aici, de pământ

seceta, colo, îi crapă obrazul

văzduhul adunat în aripi de păsări

împănează vise naive în răscolite minți de tornade

planeta răsună de hohote

acoperind scâncetu-i de prunc îmbătrânit

- ce bine-i că pizza se coace acum doar în cuptorul elecric

și la casa albă și la kremlin

rândunelele cântă pe muzică de wagner

o specie nouă de oameni, drept capete având verze, pepeni, dovleci -

de foame, nu din ură decapitările ar fi.

și totuși totul ar arăta ca o grădină binecuvântată

de discursuri politice

programe de dezvoltare personală

anunțuri publicitare

scenarii de film

pliante turistice.

soarele luna și galaxiile vor inspira roboților

poeme homerice de cuceriri în univers,

singurii care vor purta vechile capete umane

8

așteptând la geam s 'apară luna,

amintirea zilelor cu soare

bate câmpii minții, dar niciuna

nu 'ncălzește inima unde o doare

glasuri crude de copii perforează auzul

și vecinii ce se ceartă pentru locul de parcare.

peste drum strănută autobuzul

și, gripat, își dă ultima suflare

iată, luna s-a ivit

cu tradiționala ei paloare.

inima s-a liniștit - merge 'n trap -

ce o doare, e în vis, și e uitare

9

rafale de vânt se 'mpletesc în ramuri de măslin

grindina taie spice și crengi cu nerăbdarea unui tânăr rege antic

fulgerul alimentează pupila felinelor

ciuda ia tiltlul de lege a naturii

statul în rând e viermele civilizației

făcând-o să apară fruct oprit și paradis pierdut -

pentru iluzii nu e nevoie de droguri ori vorbe de vrajă

ploaia se întețește. curgerea sufletelor învolburate la fel

acoperișe streșini și burlane răspund în ritmuri de jazz.

în străzile băltite de apa din canale

bolborosesc mesaje despre un război mondial - trecut, prezent sau viitor

10

trecutul

e vasul cu cenușă

mumia colectivă a unui muzeu

ecoul mut al cuvintelor spuse și scrise

lumina-de-la-capătul-tunelului în ochii nou-născutului

și pe malu 'n vremii în jos

mereu alt cimitir, mai viu și mai frumos

11

gândurile

sunt șireturile care spânzură, iar și iar,

singurătatea prizonieră a altei singurătăți

și așa mai departe, într-un lanț al slăbiciunilor

în care cea mai fragedă verigă e nou-născutul

izbit în îmbrățișarea celor patru pereți ai lumii

12

(în rând cu oamenii)

statul de drept

nu e statul dreptății

dar poziția de drepți o dictează

și cei puțini și cei mulți -

drepți ca brazii

'nainte de defrișare

îți bat jandarmii la ușă

pentru cuvinte vulgare -

"dreptate" "guvern" "parlament"-

și când zici că "aleșii"

au handicap de caracter

făcând drepți la alții de-afară

și apărându-și, alături de omul de rând,

sărăcia și nevoile și neamul -

acum și 'n vecii vecilor

(restul se prescrie)

statul de drept

nu e statul dreptății

în dreptul cu stângul când dai

și o mână nu știe cealaltă ce face

dar poziția de drepți o dictează

și cei puțini și cei mulți -

drepți ca brazii

'nainte de defrișare

13

(visul unei nopți de iarnă)

soldățește îngerește și regește

regimentele 'ndurării defilează.

de pe margini gură-cască

bat din palme și scandează:

ursul doarme și visează

că papucii lui dansează!

'îndurare îndurare îndurare!'

și săracul și bogatul strigă,

și nebunul și normalul, și bolnav și sănătos.

de din ceruri se animă

un răspuns nedeslușit

dar e sigur - va să vină

ce nicicând ne-a fost lipsit

14

toate culorile se revarsă în aleea cu palmieri

lumina e 'ntinsă în tușe calde și largi

odată cu ele se revarsă hoții de buzunare

de biciclete trotinete mașini

secvențe alb-negru din filme premiate la cannes

unde covorul roșu se confundă cu drapelul

unui partid comunist care promite

după exemplul reflectorului din interogatoriul poliției

o eră luminoasă.

deocamdată lumea se plimbă pe aleea cu palmieri

adăugând noi scene unui tablou pitoresc

15

cazmaua arheologului și cuțitul chirurgului

amputează membrele timpului

ieri azi mâine se petrec cameleonic

cavaleri medievali

schimbă lăncile pe ace de orologiu al catedralei

mașina de spălat și fierul de călcat întind pe rufe

rugina frunzelor toamna

muzeul de ceară al supraviețuitorilor

vârstei de nouăzeci de ani

orbitează lunatic planeta speranței

16

(o tempora o mores)

bunul simț s-a mutat în subsol

între șobolani și pisici

figurant caraghios în desenul animat 'tom și jerry'

așteptările și aroganțele 's la ultimul etaj de zgârie-nori

mai aproape de stele

o nouă babilonie

inteligența artificială ți-ar împlini toate dorințele

chiar infinitul lor

pe care îl confunzi cu nemurirea

17

copilul privește înmugurirea pomului

sub care mama taie gâtul găinii

gândul la supa cea bună

zboară amuzat peste vederea zbaterii păsării decapitate

dulăul s-a dat înapoi și latră nervos

"taci!" îi strigă copilul, care nu va ajunge

nici veterinar, nici criminal în serie

va tăia și el animale pentru foamea familiei

drepturile omului sau animalului sunt o ficțiune

sunt stindardul de luptă al supraviețuirii

cu atât mai neverosimilă - mila

și totuși, cum ar spune galileo, există

18

'magie' și 'miracol' -

asigurarea de viață a speranței

urmează imediat după 'la început a fost cuvântul'

sper, deci cred

cred, deci sper

'speranța moare ultima'

deci în urma credinței

dar moartea ei celebrează

re 'nvierea aceleia

erau pete albe înainte pe harta planetei

'magie' și 'miracol' sunt mereu pete albe

în harta timpului

deşi negre s-ar vedea

de undeva între pământ și lună

19

un scaun echivalează un om

masa - o familie

privirile convergente ale mulțimii - scara către cerul

din care cad găinații păsărilor migratoare

primiți de unii ca miracole

de alții ca semne ale schimbării climei

în fiecare minte câte un gând trântește ușa după el

altul urmându-i, bătând cu putere în ea.

nebunia e raportul de stare a omenirii

redactat după modelul auditului unei fabrici de mobilă

dar falimentul nu echivalează apocalipsei

mai degrabă unui ciclu de picturi "natură moartă"

20

amintirea a ceea ce n 'a fost și ar fi putut să fie...

dar ce e nenăscut nu are cum să reînvie

și dacă asta doare sau nu doare - nu contează:

zile și nopți rostogolite 'n infinit

fac nevăzute orice simțire și lipsă de simțire

doar ceea ce n 'a fost și ar fi putut să fie

pulsează viață într-un vis pribeag în univers

21

privindu-te în oglindă

văzând că nu mai ești tu

mintea ți se viforă

cu 'da' și cu 'nu'

prăfuit de drumuri fără de capăt

un ochi începe să ți se bată

lacrimi din el nu sunt să îți cadă

sunt fulgi, mari, câțiva, de zăpadă

oglinda dispare. un ecran îi ia locul

sau negru cerul de dincolo de planetă

îți spui filosofic că ești întru *totul*

în minte, în ecou, 'da' și 'nu' se repetă

22

(apocalipsă de adjective)

trecutul se vedea printr-o fereastră mare cu geam imaculat

soarele din zile de-altădată dându 'i strălucirea orbitoare

a unui scut antíc sau medieval

dar într-o zi de mai apoi geamul era cioburi. tot cioburi dincolo de el

și un aer putred

de frumusețe mândrie veștejite, vină 'ncangrenată.

trecutul tot - un câmp încețoșat

de bătălie mistuită

23

(cu lăutarii lui ienăchiță)

unde 'mi sunt poeziile de dragoste de altădată?

să le caut, să mă pierd mi-e frică

în bătăile inimii în poarta lui niciodată

să dau doar din umeri, iară 'mi e frică

altul că vine și le descântă

și din uitare nimeni

nimeni nu mă ridică

poeți săraci cu duhul răscolesc după cuvinte

în groapa de gunoi a literaturii -

a lor va fi împărăția cerurilor

pentru 'ncrederea că puțina lor suflare readuce la viață

cele uzate, părăsite, disprețuite.

sigur, aceasta e o poveste.

nu adoarme copiii. de fapt, nimeni nu o spune.

se aude doar în mișcarea aripilor de înger (pe care nimeni nu le vede)

și e scrisă doar aici, un fel de graffiti

pe zidul (și el nevăzut) dintre viață și după

25

semaforul nu are sentimente

dar cel ce le are le are în roșu și verde și alte culori

pe scara evoluției omul este superior semaforului

dar pe aceeași treaptă când spui 'un ochi râde, altul plânge'

și chiar mai sus semaforul, pentru că mereu vertical

semaforul e farul urbanizat, de pe

malul mării și preajma navigației maiestuoase

în marginea străzilor și a traficului concurând valul de lăcuste

zumzetul mecanic, electric și al inimilor servind lăcomia sau lehamitea de viață

trec pe lângă el zgâriindu-i indiferența

și neînțelegându-i verticalitatea tăcută

26

mai lung îmi pare drumul acum la 'ntors în dormitor

după o zi de muncă fără plăcere, fără spor

așa murmură zeus, afemeiatul olimpian

pe prima pagină a unui nou roman

premiat cu un goncourt și recenzat în new york times

între războaie foamete migrații strămutări

literatura face zeu pe orice cititor

iluziile vagabondează, cu fală de cruciați

în nări se simte foc de artificii

oricine 'și poate lua o mască de nemuritor

trenuri fantomă străbat din hartă rupte țări

pe pagina de erată zeus revine -

soarele răsare

lumina zilei e cea obișnuită

fiecare se uită la fiecare:

nimic nu se schimbă

totul se naște trăiește și moare

27

am trecut doi melci strada

păreau a fi un cuplu

nu i-am dus în palmă - am oprit timpul

cum? am fost învățat că 'dacă vrei poți'

în stânga și dreapta coloane de mașini

vântul și ploaia agățate în crengile pomilor

câte o pasăre tăia aerul -

un sens nou pentru 'a 'ți tăia respirația'

s-a făcut brusc noapte când am ajuns în partea cealaltă

motoarele au pornit, farurile s-au aprins

melcii s-au urcat, recunoscători, pe mine

astfel lins, m-am lipit de panoul publicitar care anunță

premiera filmului *extratereștrii printre noi*

28

astăzi e miercuri, mâine e vineri

ceasul nu stă, dar pământul stă 'n loc

cu o zi ne credem mai tineri

fără a ști de-i ghinion sau noroc

duminicile se înșiră obosite

nimic nu mai este ușor

dar zilele 's mai fericite

cu una ascunsă în viitor

29

trepte de sunet lumină miros

pete de sânge ulei și acid

umbre 'nfloresc din fragmente de os

fructul iubirii plutește livid

cine să asculte aceste cuvinte

bizare și fără folos?

cui să îi treacă prin minte

ceva intrat pe ușa din dos?

lumea vorbește vorbe normale

nu ia în seamă petele 'n drum

florile 's flori, nu oase florale

iubirea-i pedestră, o țâră parfum

timpu 'n trepte plutește livid

vorbe înfloresc din umbre de oase

și sânge și ulei și acid

pulsează 'n forme bizare de vase

30

săptămâna asta e megacutremur

să aprovizionăm minibarul

să stăm cu paharele 'n mână și cu lumânări aromatice

să gândim la cele ce au fost și la cele ce ar fi putut să fie

să privim stampa japoneză pe care am salvat-o de ecoteroriști

să zâmbim samuraiului pregătindu-și sabia

să moară cu onoare

pentru noi sabia e semnul de întrebare

în timp ce onoarea e arhaism și alibi josniciei

posibil să nu fie nici o zdruncinare săptămâna asta

în afară de cea de la burse

și atunci

tot ce am gândit

va trece în umbra termenului pentru plata chiriei

personajele din basme se luptau "în luptă dreaptă".

basmele erau de adormit copiii.

istoria, înainte să fie poveste, te adoarme de tot.

magia ilustrațiilor cărților de povești devine caricatură

pe lângă statuile personajelor istorice.

dar și basmele și istoria sunt despre care pe care

și eroismul care te face nemuritor.

o lume apune, o alta răsare

lupta e dreaptă chiar dacă gândul e strâmb

și nu 'i mereu îndreptarea pe drumul cel drept.

o lume răsare, alta apune

în basme binele răul răpune

însă istoria nu vrea din basme să 'nvețe

sătulă de mere cum e pădurețe

e atât de nu-știu-cum să 'mbătrânești

te uiți în oglindă și 'ntrebi cine ești

cu vorba unui neamț de altădată

"curios, curios, viața-i ciudată"

mintea îți e loc de joacă pe afară

al copilului de odinioară

e atât de nu-știu-cum să 'mbătrânești

te uiți în oglindă și 'ntrebi cine ești

ți-au spus părinții de rău să te ferești

să fii cuminte, să 'ți faci rost

iubiri și bani și boli la fel să le primești

mereu să 'ți fii pe drumul vieții șef de post -

e atât de nu-știu-cum să 'mbătrânești

——

* "neamțul" e scriitorul Thomas Mann

33

văruite 's proaspăt chiliile memoriei

uitarea și amintirea una pe alta se gonesc

în cutia poștală nu e nici un plic sau pliant

să bată clopotele pentru horoscopul zilei

pe cer mici și albi nori se grupează

dar capul nici un artist nu 'l ridică 'ntr-acolo

las' să' l țină pe umeri și deasupra un măr

țintit, râvnitor, de arbaleta norocului

oftat țipăt scrâșnire de dinți însoțesc

începutul sfârșitul oricărei zile

uitarea amintind, uitând amintirea

văruind văruind văruind

34

cad bani din cer.

nu ploaie grindină sau zăpadă.

bani. mulți bani. de aur.

unii, cască-gură de fericire,

mor înecându-se cu o monedă

pe beregată în jos.

s-a întâmplat într-o zi.

în cealaltă, speculații jafuri știri alarmiste.

și stare de urgență - guvernul ia banii cu japca.

vor fi topiți. pentru o uriașă statuie.

orice va fi, va face istorie:

așa cum în ceruri, așa pe pământ.

nimic mai adevărat, când în aur turnat

35

șampania încoronează pahare și urări de bine

muzica stârnește jocuri amețitoare

să fii fericit nu e nici o rușine

când nedreptăți și ororI râd de petele 'n soare

să fii fericit nu e nici o rușine

scop și mijloace sunt cuvinte dintr-un cântec de leagăn

albul este negrului geamăn

de prea bine e rău și tot răul spre bine

în spectrul luminii rușinea nu-i o culoare

a fi fericit e un drept sau păcat sau știre de-arhivă

erou sau lepră ești deștept și prost deopotrivă

când nedreptăți și ororI râd de petele 'n soare

36

medalii - tinichele

diplome - hârtii, cartoane

trofee - alte bucăți de materie poleită

(să amintesc și coronițele de la școală?)

însoțite toate de fanfara

palmelor bătute una de alta

și de magicul cuvânt "semnificație"

faima și averile de milioane și miliarde sunt steroizii

dorinței invidiei ambiției și urii

dar milioane și miliarde de ani

sunt invizibile celui care e "măsura tuturor lucrurilor"

mai ales a propriei umbre dispărând

în alte umbre

văzând că viața 'ntrece orice măsură

bătrânul se uită 'n soare și în lună -

dar e analfabet în a citi în stele,

copilărește 'i par a fi pe tort lumânărele.

o erupție furtună solară

îi sună de "la mulți ani!". iarna vieții 'i topită

de încălzirea globală -

bătrânii sunt cei mai la modă golani.

la casa de pensii a venit moș crăciun

nimeni nu 'l crede îi zic că-i nebun

moșii de rând își numără anii în bani

ei sunt cei mai tineri la modă golani

carul mare, cel mic și steaua polară

au dispărut - adevărată năpastă...

să ne fi mutat în spațiu? în timp?

sau altă conspirație?

dar de ce să te uiți până departe în cer?

ai vrea să te muți pe altă planetă

departe de 'iubirea de țară' și de 'conducătorii iubiți'?

să întâlnești extratereștri

decât oamenii mult mai smintiți?

privește 'n jur și lasă cerul celor ce 'n fire le e zborul

rămâi aici pentru finalul piesei

și 'n ultimul ei act mai fă din cele ce 'ți aduci aminte

a fi fost de 'prima dată'

ca inima mai tare să îți bată

și să 'ți deschidă către cer o poartă...

39

picturile nu au nevoie de ramă

copiii sunt imaginea părinților

dar locul lor de joacă trebuie îngrădit

jackson pollock arunca vopsele pe pânză

și asta se numea a picta

părinții își aruncă odraslele în lume

și asta se numește a da viață

dincolo de strigarea de nume la drumul mare

dincolo de ne 'nțelese vorbe și ne 'nțelese spuse 'n necuvinte

totul e formă și culoare

tablouri într-o expoziție

înrămate sau nu

privindu-se 'ntre ele

40

lebede s-au așezat pe lacul format pe terenul de fotbal

de ploile torențiale

tribunele sunt în paragină - primăria nu are bani

chiar de-ar avea, nu mai sunt în sat copii

să bată mingea

dar sunt turiști, străini mai ales, să guste

din ce e 'bun ca la țară'

în tribune, doi tineri, cu fața spre răsărit,

se țin de mână, gândindu-și iubirea mereu tânără

și fără de moarte

alt tânăr intră pe bicicletă în sat - cursă de mii de km,

strângere de fonduri pentru un festival de știință

cineva, ignorând evenimentul, va compune

o poezie sau o melodie privind la lebede

și la cuplul de îndrăgostiți

semne pe cer că va ploua.

vor fi recolte bune.

vom avea ce mânca

41

sunt atâtea nespuse

orfane de ecouri

orfane de nume.

oriunde te uiți

oriunde asculți

e întuneric de vorbe

cosmos indiferent

pe care 'l judeci ostil.

și această nedumerire

neputință

neîntâmplare

urmele timpului

dintr-o parte într-alta roiește

42

azurul e un fundal potrivit pentru

cuvinte fără sfârșit, neduse până la capăt -

sensuri suspendate, în plină zi nevăzute.

albastrul poate fi trist, poate fi vesel

sau poate doar fi

cuvântul în sine e fără culoare, nu-i pitoresc -

înjurăturile-s neîncepute și jurămintele 's neterminate.

emoțiile zac jupuite de lama indiferenței față de bine și rău -

tocmai de-aceea nu-i strop roșu de sânge

sub zodia gândului de sânge albastru

43

(elvis has just left the building)

emoțiile de peste ani au dispărut

locurile unde au răsărit sunt părăsite

gândul la ele e indiferența înstrăinării

dar și mirare de a fi fost vreodată acolo.

am ieșit din basm, din legendă

literele cuvintelor scrise sunt doar litere și atât

fluxul și refluxul timpului

acoperă și descoperă

cele îngropate în nisipul clepsidrei

costume de haine de mărimea unor dinozauri giganți

plutesc în aer în locul păsărilor lui hitchcock

imune la și eclipsând soarele

tehnologiei moderne și luna bunului simț.

cusăturile lor suplinesc aurora borealǎ.

în urmă pe cer rămân aburi de trupuri

ale unei rase uitate.

și nici nu plouă, și nu ninge

doar norii istoriei prăfuite

curg umbre peste umbre

învește mântând planeta

când rece, când fierbinte

45

uitându-te 'n trecut

vezi un 'eu' în lacrima de chihlimbar fără timp

față de care 'eu'-l de-acum

e un spectator mut

acompaniat de percuțiile indiferente

ale aceleiași inimi

46

(tarot - nebunul)

singur singur singur
în lanul de secară
vreme de leșie
și s-auzi în minte
păsări cum îți zboară

în orașu 'n care plouă plouă plouă
singuratic cântă o vioară
și de plumb pare ecoul
când din neguri răsărită
mută este poezia

și de ramuri bat în geamul
amintirilor visate
nu spera și nu te-ntreabă
dintr-o carte de-altădată
de sunt șoapte

te privești în stropii ploii
reci oglinzi îți sparg pe față
vântu 'n lipsă de cuvinte
poartă roiuri de vârteje
peste păsări fără viață

47

trezindu-te într-o dimineață 'nsorită

după un șir de dimineți ploioase

care încă mai stau, nezvântate, în oase,

de ceașca de cafea îmbrățișarea palmelor încălzită,

așteptând zațul bucuria sau tristețea să-ți ghicească,

sau și una și alta sau,

prin veacuri călător,

visul unui cavaler de Malta

de treptele timpului să te izbăvească -

nevăzător al scării la cer

a celor care pier,

rând pe rând, spre cetatea visată,

de nume fără de număr

pe zidurile ei nevăzute 'nsemnată

48

goarne răsună

ziduri dărâmă

praf se înalță din strigăte care

auzul fărâmă

acesta e visul

coșmarului culme

culme a luminii

din capăt de drum

tunelului capăt ales de nebunii

mândri de lumea înecată în fum

49

și vacile vorbesc . . .

boii nu. ei mug.

viței doar sug.

oamenii se prostesc vorbind

despre și imitând

vacă, bou, vițel.

cartea de zoologie

e albumul de familie al acestor

personaje și al multor altora -

amintiri, povești nemuritoare de

iubire-ură, naștere-supraviețuire-moarte.

unele trec, în fel și chip, între

coperțile unor romane

vândute mai mult sau mai puțin bine -

grămezi de cuvinte rumegate

odată cu timpul care crește în noi

până ne acoperă sub orizontul

anonimatului

50

neadevărurile cad odată cu veștede frunze

putrezind, îngrașă pământul pentru înfrunzirea

pomului zis al cunoașterii.

între două 'nfrunziri curentul

de aer dintre o ușă și o fereastră

deschise absorbind urmele vechilor locatari

împrospătând resuscitând hoitul civilizației

în simfonice armonii turme

de cuvinte luând forme umane

înnegrind paginile albe ale istoriei

sublimul norilor de furtună tăvălit

în așternutul speranței

51

metafora nu are aripi

nu-i stoarsă din vise

nu e magie

nu-i un alt fel de a vedea lumea.

e un alt fel de a vorbi

rostind/rostuind o altă lume:

în margini de istorie

crengi grele pământu 'atingând

de trecători neatinse imaginari

sub cerul din care soarele e lumânarea

veghind la stingerea lor

discurile de vinil - le mai asculți? -

în haloul de 15w al becului complice? -

rotind în minte amintirea plimbărilor în carusel?

în noaptea de an nou - la cer, departe de-artificii -

mai privești?

poezii - citești, mai scrii? -

de mine însă 'n ele uită...

schimbări în lume, ce-ai făcut -

nu 'mi spune, nu -

rămân în timpu 'n care-am fost -

o dată am fost - ca niciodată.

și n' aștepta să te aștept - *aici* și-*acum*

sunt doar singurătate

53

Noaptea 'n care te-am visat

Acum este departe

Și până azi nu am aflat

Ce încă ne desparte

Privesc pe geam cum mă priveai

Plecând cu gând la revenire

Și tu și eu spuneam *mai stai*

Dar fără glas și în neștire

Noaptea 'n care te-am visat

Acum este departe

Și până azi nu am aflat

Ce încă ne desparte

Privesc la foaia de hârtie printre rânduri

Acolo caut ce nu spun cuvinte

Timpul cade în fulgi mari pe gânduri

Și albe 's toate aducerile aminte

Noaptea 'n care te-am visat

Acum este departe

Și până azi nu am aflat

Ce încă ne desparte

54

(cele de pe urmă)

întors gându 'n trecut -

magic mai pare nimic -

tot ce atunci s-a făcut

e o scrisoare pierdută din plic

pânza memorie-i decolorată

sunetele-s despuiate de vrajă

aruncate-s zilele cu avânt de lopată

în groapa cu calendarul de strajă

dar ce frumos e uitându-te 'n urmă

fără să 'ți pese de bine și rău

dar doare sau doar te frământă

despărțirea de tine și tot ce-i al tău